

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 4Cdo/95/2019  
Identifikačné číslo spisu: 2215210038  
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Lalík  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2215210038.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne G., bývajúcej v U., zastúpenej advokátskou kanceláriou Consilior Iuris s. r. o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 51, IČO: 47 231 157 proti žalovaným 1/ EMDE trading, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Betliarska 12, IČO: 45 367 876, 2/ JT COMPANY INVEST s. r. o., so sídlom v Bratislave, Dunajská 8, IČO: 46 201 904 a 3/ BOPAL, s. r. o., so sídlom v Poprade, Štefánikova 4882/8, IČO: 36 557 293, žalovaní 1/ a 3/ zastúpení Mariánom Galbavým, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom v Trnave, Kapitulska 448/6, IČO: 51 436 108, o určenie neexistencie záložného práva, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 14C/288/2015, o dovolaní žalovaného 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 14. novembra 2018, sp. zn. 24Co/123/2017, takto

### rozhodol:

Rozsudok krajského súdu spolu s rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 21. decembra 2016, č. k. 14C/288/2015-215 z r u š u j e a vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom z 21. decembra 2016, č. k. 14C/288/2015-215 určil, že na nehnuteľnostiach, a to obchode, súp. č. XXXX, postavenom na pozemku parcely registra „C“ č. XXX/X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 330 m<sup>2</sup> a pozemku parcely registra „C“ č. XXX/X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 330 m<sup>2</sup>, zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. T., vedených Okresným úradom Dunajská Streda, katastrálnym odborom, nie je záložné právo a rozhodol, že žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania. Konštatoval, že dohoda o splnomocnení ako právny úkon, ktorým žalobkyňa a jej t. č. už nebohý manžel R. (pozn. pôvodný žalobca 1/, povolaním právnik) poverili právneho predchodcu žalovaného 2/, spoločnosť Morfone s. r. o. na uzavretie zmluvy o záložnom práve, nezodpovedal skutočnej vôli žalobcov (ktorí chceli predmetné nehnuteľnosti ako nadbytočné predať, a preto splnomocnenie právneho predchodcu žalovaného 2/ malo smerovať k tomuto výsledku a nie k nezištnej pomoci poskytnúť mu zabezpečenie pre pôžičku od tretej osoby, aby mohol vykonávať svoju podnikateľskú činnosť), ale bol urobený v omyle, pričom tento omyl zástupca konajúci v mene právneho predchodcu žalovaného 2/,

Ing. Z. vyvolal, resp. mu musel byť známy. Zástupca právneho predchodcu žalovaného 2/ preto nemohol platne za žalobcov, ako ich „splnomocnenc“, uzavrieť zmluvu o zriadení záložného práva so žalovaným 1/ a ním zaťažiť predmetné nehnuteľnosti. Zmluvu o zriadení záložného práva súd vyhodnotil ako absolútne neplatnú

tiež z toho dôvodu, že generálne splnomocnenie, na základe ktorého Ing. Z. konal v mene právneho predchodcu žalovaného 2/, je absolútne neplatným právnym úkonom, pretože Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú právnickej osobe (v danom prípade právnemu predchodcovi žalovaného 2/ Morfone s. r. o.) platne splnomocniť osobu, ktorá nie je jej štatutárnym orgánom ani prokuristom, na realizáciu právnych úkonov vo všetkých veciach týkajúcich sa právnickej osoby, pretože sa tým obchádzajú zákonné ustanovenia o konaní

za právnickú osobu. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a nie je možné ju konvalidovať dodatočným schválením právneho úkonu či odpadnutím dôvodu neplatnosti. Kolíziu právom chránených záujmov žalobkyne a žalovaného 1/ vyhodnotil tak,

že v danom prípade nie je možné uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv v dobrej viere žalovaným 1/ pred zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám. Z toho potom vyplýva, že neplatnou je aj následná zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá medzi žalovaným 1/ a žalovaným 3/ v časti týkajúcej sa zaťaženia predmetných nehnuteľností. Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že záložné právo, ktoré má vecnoprávnu povahu, môže zriadiť výlučne vlastník veci, ktorá sa ako záloh poskytuje a keďže žalobcovia ako vlastníci predmetných nehnuteľností sa z dôvodu omylu účinne dovolali neplatnosti dohody o splnomocnení vo veci zriadenia záložného práva a tiež pre absolútnu neplatnosť splnomocnenia zástupcu právneho predchodcu žalovaného 2/, v mene ktorého pri predmetnom právnom úkone konal, nemohlo platne a účinne dôjsť k zaťaženiu uvedených nehnuteľností záložným právom, ktoré svedčí žalovanému 3/.

2. Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaných 1/ a 3/ rozsudkom zo 14. novembra 2018, sp. zn. 24Co/123/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a s odôvodnením jeho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodal, že samotný záver o nedostatku vážnej vôle žalobcov pri udeľovaní splnomocnenia právnemu predchodcovi žalovaného 2/, s prihliadnutím na všetky okolnosti, za ktorých k tomuto udeleniu došlo, spôsobuje neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva a dôvodnosť žaloby. Odvolací súd sa tiež stotožnil s výsledkom testu proporcionality kolidujúcich právom chránených záujmov žalobkyne a žalovaného 1/, keď samotný žalovaný 1/ prejavil pochybnosť o možnom získaní záložného práva k nehnuteľnostiam žalobcov a následne sám ponúkol pôvodnému žalobcovi možnosť odkúpenia zaťaženej nehnuteľnosti. Ostatné odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a neobsahovali žiadne nové tvrdenia, s ktorými by sa súd prvej inštancie už vo svojom rozhodnutí nevysporiadal, preto ich vyhodnotil za neopodstatnené.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 3/ dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/

C. s. p. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom ich rozhodnutie záviselo od riešenia právnej otázky, či je možné uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou,

podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má sám, ktorá je riešená v dovolacej praxi rozdielne. Dovolací súd v rozhodnutí, sp. zn. 6Cdo/71/2011 sa prikláňal k názoru,

že dobromyseľnému nadobúdateľovi majetkových práv prináleží ochrana voči nedbalému pôvodnému vlastníkovi. Vzhľadom na okolnosti, za ktorých bola v predmetnej veci uzavretá dohoda o zriadení záložného práva, mala byť žalovanému 1/ (a následne žalovanému 3/

ako postupníkovi) poskytnutá právna ochrana. Ďalej namietal, že súdy sa pri riešení právnej otázky platnosti generálneho splnomocnenia udeleného obchodnou spoločnosťou fyzickej osobe odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, reprezentovanej uzneseniami, sp. zn. 2MCdo/12/2007 a

1Obo/37/2008, podľa ktorých zmluvné zastúpenie právnickej osoby na základe generálneho splnomocnenia môže platne vzniknúť

aj v obchodnoprávných vzťahoch, keďže neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by štatutárny orgán právnickej osoby obmedzovalo v možnosti prenesenia právomocí na tretie osoby generálnym splnomocnením. Nižším súdom zároveň vytýkal, že sa nevysporiadali so späťvzatím žaloby proti žalovanému 1/ a s námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/ po postúpení jeho pohľadávky zabezpečenej záložným právom na žalovaného 3/, čo robí ich rozhodnutia nepreskúmateľnými a napokon tiež nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, keď pojednávanie odročil na deň 2. decembra 2016 za účelom vyhlásenia rozsudku, avšak namiesto toho v tento deň zrušil uznesenie o skončení dokazovania a ďalej pokračoval v prejednaní veci bez prítomnosti žalovaných. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného 3/ uviedol, že podmienky prípustnosti podaného dovolania nie sú dané, pretože súdy oboch nižších inštancií rozhodli v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu a ich procesný postup nemal za následok porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces. Uviedol, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu sa dobrá viera v takýchto prípadoch musí hodnotiť veľmi prísne a poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti musí javiť ako spravodlivé. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného 3/ ako nedôvodné zamietol.

5. Žalovaní 1/ a 2/ sa k dovolaniu žalovaného 3/ nevyjadrili.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia; dospel k záveru, že dovolanie je opodstatnené pre chybné meritórne posúdenie veci, ktorý prieskum má prednosť pred prieskumom procesným.

7. Ústavnokonformný výklad ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. vyžaduje, aby bolo ako prípustné posúdené dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odvolacie konanie končí, ak napadnuté rozhodnutie závisí na vyriešení otázky hmotného alebo procesného práva, vzťahujúceho sa na ochranu základných práv a slobôd, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, prípadne i ústavného súdu alebo ide o otázku, ktorá je v rozhodovaní dovolacieho súdu, prípadne ústavného súdu riešená rozdielne.

8. Ochrana dobrej viery, chrániaca účastníkov súkromnoprávných vzťahov, je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty, odvíjajúcej sa od princípu právneho štátu. Ostatnému nadobúdateľovi vecného práva (ktorým je aj záložné právo), pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere od svojho predchodcu, je poskytovaná široká ochrana; toto právo bez ďalšieho nezaniká, aj ak je „absolútne neplatná“ záložná zmluva - a to z akéhokoľvek dôvodu -, ktorá bola uzavretá ako prvá, lebo pri opačnom výklade by si v katastri evidovaný záložný veriteľ, nadobúdajúci svoje záložné právo derivátne (s dôverou v určitý jemu druhou stranou prezentovaný skutkový stav, naviac potvrdený údajmi z verejnej, štátom vedenej evidencie), jednoducho nikdy nemohol byť svojím vecným právom istý a jednoducho by mohla byť narušená právna istota tretích osôb, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vecného práva sa tak všeobecné súdy musia zaoberať nielen v prípade relatívnej, ale tiež absolútnej neplatnosti zmluvy, ktorá predchádzala ostatnému zmluvnému vzťahu (zmluve o postúpení

pohľadávky), na základe ktorého došlo k spochybňovanému nadobudnutiu záložného práva k nehnuteľnosti (žalovaného 1/). Záver nižších súdov, že „nie je možné uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám“ (porov. bod 56 in fine rozsudku okresného súdu, ktorý aproboval aj odvolací súd), je preto zatiaľ predčasný, teda chybný a ústavnoprávne neudržateľný.

9. Ochrana dobrej viery nadobúdateľa záložného práva totiž môže vylúčiť ochranu vlastníckeho práva nedbalého či ľahkomyselného vlastníka pri rešpektovaní princípu proporcionality, ktorý vyžaduje, aby zásahy do základného práva na legitímne očakávanie boli minimalizované na čo najnižšiu možnú mieru, čo sa nestalo. Poskytnutie prednosti jednému z obidvoch požiadaviek tak musí vyjsť zo starostlivého skúmania individuálnych okolností tohto prípadu a - s ohľadom na zásadu nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet - s náležitým a prísnyim hodnotením dobrej viery každého nasledujúceho nadobúdateľa vecného (záložného) práva. Najskôr je nutné nájsť praktickú zhodu medzi obidvomi protikladne pôsobiacimi princípmi tak, aby zostalo zachované maximum z obidvoch, a len ak to možné

nie je, potom riešiť vec tak, aby výsledok bol zlučiteľný so všeobecnou predstavou spravodlivosti či inou ústavnou hodnotou alebo princípom (podobne I. ÚS 460/2017, I. ÚS 549/2015, I. ÚS 151/2016, ale aj 6Cdo/71/2011).

10. Zo zhora uvedeného pre teraz posudzovaný prípad vyplýva, že ústavnoprávnej ochrany požíva tiež osoba, ktorá pri nadobudnutí vecného (záložného) práva k predmetnej nehnuteľnosti konala v dobrej viere, že ten, ktorý na ňu toto vecné právo previedol, urobil tak v súlade so zákonom, čo potvrdilo aj rozhodnutie príslušného katastrálneho úradu.

Ako je známe zo súdneho spisu, dovolateľ sa v súdnom konaní dovoľával svojej dobrej viery pri nadobúdaní záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti, nižšie súdy však takúto skutočnosť (obranu) považovali za irelevantnú, takže sa jej takmer vôbec nevenovali a ak áno, tak len okrajovo a nesprávne (bod 8 in fine tohto rozhodnutia); najvyššiemu súdu tak nezostáva, než len v tomto štádiu konania uzavrieť, že tieto súdy porušili zákaz svojvôle a pravidiel spravodlivého procesu, ktorý je v rozpore s čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a v dôsledku toho je naplnený aj dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

11. Pri zohľadnení záverov vyplývajúcich z judikatúry ústavného súdu (viď bod 9), ale aj najvyššieho súdu (rozhodnutie č. 14/2009 Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) je zrejmé, že taký postup, kedy krajský a okresný súd vyhovel žalobe žalobkyne bez toho, že by v rámci posúdenia daného sporu o neexistenciu záložného práva k nehnuteľnosti, nadobudnutého od „nevlastníka“, náležite zväzili otázku stretu tohto vecného práva s právom na ochranu dobrej viery nadobúdateľa vecného bremena, nemôže z hľadiska zákonnosti (ústavnosti) obstať. Podmienkou fungovania právneho štátu

je rešpektovanie autonómnej sféry jednotlivca, ktorá tiež požíva ochrany zo strany štátu tak, že na jednej strane zaisťuje takú ochranu proti zásahom zo strany tretích subjektov, jednak sám vyvíja len takú aktivitu, ktorou do tejto sféry sám nezasahuje, resp. zasahuje len v prípadoch, ktoré sú odôvodnené určitým verejným záujmom a keď je taký zásah primeraný s ohľadom na ciele, ktoré majú byť dosiahnuté. V takých prípadoch musí štátna moc také prejavy jednotlivcov len rešpektovať, príp. aprobovať, ak má toto konanie eventuálne vyvolávať ďalšie právne následky.

12. Preto je nutné prisvedčiť dovolateľovi, ako eventuálne „dobromyselnému“ nadobúdateľovi záložného práva, že napadnutými rozhodnutiami okresného a krajského súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/

C. s. p. (a v jeho dôsledku i vecného práva), lebo bol bez ďalšieho posudzovania (a teda zatiaľ neopodstatnene) uprednostnený princíp, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než sám má, pred princípom ochrany dobrej viery a legitímnej dôvery v konštitutívne akty štátu.

Tento postup nižších súdov tak fakticky predstavuje aplikáciu nesprávnej právnej normy,

resp. opomenutia iného pravidla (vyplývajúceho z ústavných princípov a citovaných rozhodnutí ústavného súdu a najvyššieho súdu), ktorá na danú vec všeobecne tiež dopadá.

13. Dovolanie je podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. prípustné aj vtedy, ak je založené na rozpore dovolaním napadnutého rozhodnutia nielen s judikatúrou dovolacieho, ale aj judikatúrou ústavného súdu. Tento zásadný výklad vychádza z konceptu, že nálezová judikatúra ústavného súdu je tiež záväzná pre všetky všeobecné súdy, vrátane najvyššieho súdu a ďalej z toho, že judikatórna činnosť najvyššieho súdu a ústavného súdu sa (aj napriek tomu, že náplň ich činností je vo všeobecnej rovine iná) reálne prekrýva. Preto možno konštatovať, že rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu nesprávny; rovnako tak je nesprávny aj rozsudok okresného súdu.

14. V posudzovanom prípade bola pre nižšie súdy základnou otázkou len otázka výkladu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je neplatný právny úkon, ktorý je v rozpore so zákonom, zákon obchádza alebo sa priechi dobrým mravom. Obidva nižšie súdy, ktoré sa prípadom zaoberali, totiž dospeli k zhodnému záveru, že je absolútne neplatný právny úkon (pre omyl žalobcov a neplatnú plnú moc - porov. bod 57 rozsudku okresného súdu, s ktorým sa stotožnil v bode 56 aj odvolací súd), týkajúci sa v zriadenia záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti, hoci

a/ Záver, že určitý právny úkon je neplatný pre rozpor so zákonom alebo preto, že zákon obchádza, sa musí opierať o rozumný výklad dotknutého zákonného ustanovenia; nestačí len gramatický výklad. Významnú úlohu aj tu zohráva predovšetkým výklad teleologický. Je tak potrebné sa vždy pýtať na účel zákonného príkazu či zákazu.

b/ V súkromnoprávnej sfére nie každý rozpor so zákonom má automaticky za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Zmyslom ochrany legality je predovšetkým ochrana súkromnoprávných vzťahov, teda predovšetkým ochrana zmluvných vzťahov podľa zásady „pacta sunt servanda“ (zmluvy sa majú dodržiavať); tu platí zásada, že čo nie je zakázané, je dovolené. Preto každý zákonný zásah do tejto sféry je potrebné vnímať ako obmedzenie ľudskej slobody, a preto je potrebné vykladať ustanovenia o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor so zákonom reštriktívne, a nie extenzívne. Opačný výklad by bol v rozpore s čl. 13 ods. 4 ústavy, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd (v tomto prípade zmluvnej voľnosti a záväznosti prejavov strán) sa musí dbať na ich podstatu a zmysel a také obmedzenie nemôže byť zneužívané na iný účel, než pre ktorý bol stanovený.

c/ Naviac ústavný súd vo svojich rozhodnutiach, sp. zn. I. ÚS 242/2007 a I. ÚS 243/2007 zdôrazňuje preferenciu výkladu platnosti zmlúv pred ich neplatnosťou, ktorý je odrazom spomínaného rešpektu k autonómnej vôli zmluvných strán, funkcií zmluvných vzťahov v komplexnej spoločnosti i k samotnej povahe súkromného práva, pre ktoré platí ústavná zásada, že všetko je dovolené, čo nie je výslovne zákonom zakázané (čl. 2 ods. 3 ústavy a § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

15. Potom aj interpretácia a aplikácia ustanovenia § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka zo strany nižších súdov (porov. bod 52 rozsudku okresného súdu a bod 54 rozsudku odvolacieho súdu), s ohľadom na princíp autonómie vôle zmluvných strán, nebola správna, lebo z neho nebolo možné vyvodiť neplatnosť generálnej plnej moci udelenej právnickou osobou fyzickej osobe (porov. aj 2MCdo/12/2007); ich odkaz na uznesenie ústavného súdu z 1. augusta 2012, sp. zn. III. ÚS 353/2012 bol chybný, lebo toto uznesenie neriešilo zastúpenie podľa § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale procesné zastúpenie pre konanie pred ústavným súdom podľa ustanovenia § 20 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, ktorého nedostatok viedol k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, lebo bola podaná neoprávnenou osobou.

16. Z uvedených úvah vyplýva, že nadobudnúť záložné právo postúpením pohľadávky od osoby, ktorá je ako osoba oprávnená zapísaná v katastri nehnuteľností, je možné len v prípade, že nadobúdajúca osoba nadobudla toto právo na základe odplatného právneho úkonu a v dobrej viere na stav zápisu v katastri nehnuteľností. Súlad zápisu v katastri nehnuteľností so

skutočným právnym stavom sa, rovnako ako dobrá viera, predpokladá, pokiaľ sa nepreukáže opak (ide o tzv. vyvrátiteľnú právnu domnienku). Existenciu dobrej viery je potrebné skúmať v časovej súvislosti s okamihom, kedy k právnemu konaniu došlo, t. j. k dobe, kedy bol návrh na zápis práva do katastra nehnuteľností podaný.

17. Najvyšší súd teda uzatvára, že rozsudok odvolacieho súdu nie je z hľadiska uplatnených dovolacích dôvodov správny, preto tento rozsudok zrušil; a keďže ani rozsudok okresného súdu nie je správny, najvyšší súd pristúpil na zrušenie aj tohto rozhodnutia s tým, že vec sa vracia okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 449 ods. 2, § 450 C. s. p.); v tomto konaní okresný súd odstráni aj chybný procesný postup, namietaný dovolateľom v dovolaní, ktorý sa dotýkal vecnej legitímácie niektorých žalovaných po späťvzatí žaloby a pod.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.